siditsid kala rátte nink muid sárátsid asju sõuda, kui se neitsi omma sõrme úllestõst ja teddá noom ja úttel: teid om náddál aiga õigede perra mõttelda. Se om há, mõttel mees nink pand naisele káe su pále. Ent se máe neitsi katte neide silmi eest árrá. Lamp palli ni kui ennege nink maggusa haiso assemel tossas jálle tarre módá õlli suits.

Ehk nüüd ne abbi-ello rahwas kül jo ommast melest õnnelikko olliwa nink taiwa küllen muud es náe kui immetáhte, olli neil siski kitsas káen, sest et nemmá surest ihkamissest es tijá, mes nemmá hennele piddiwá sõudma, nink es julgu mõtteldage ehk sest asjast kõnnelda peljo perrást, et neide mõtte nink kõnne sest máe neitsist sõudmissis saas petus, enne kui nemma õigede ollesse perrámõttelnu. Noh, úttel naine: meil om weel redeni aiga.

Tõisel õddangul kui kartohwli õddango sógis panni páál kútsásiwa, saisiwa mõllemba, mees nink naine, rõõmsaste tulliweren tõine tõise kõrwal, kaijewa, kuis wáikesse tulle-kibbena nõetse panni módá sinna nink tánná kargasiwa, pea lággünesiwa, pea árrákistewa, nink mõtliwa waiklikkult omma tullewatse õnne pále. Ent kui naine neid kútsetuid kartohwlid panni páált liuda pand nink neide lõhn tálle nõnna tulli: — úttel temma koggemata: olles meil ommete ka úts kútsetu worst neide kartohwlide kõrwale, nink — oh, mes imme, neide sõnnuga olli eddi-

mánne sõudminne sündinu. Ni ákkitselt kui wálk tullep nink lááp, tulli õtse kui hao-walge maggusa haisoga ahjo suust wáljá nink útte kõrraga olli kartohwlide páál úts wáega kaunis kútsetu worst. — Mes sõwwetu olli, olli sündinu. Kelle meel es pea sárátse sõudmisse nink selle táútmisse úlle haiges minnema? Máráne mees es olles omma naise mõtlemata kõnne úlle pahhanu?

„Oh et sulle ommete se worst nõnna külge nakkasi" úttel mees eddimátsen ákkitsen melen nink ka kohhalt mõtlemata, — nink mes sõwweti, se sündi. Ni pea kui temmá wimatse sónna olli úttelnu, olli se worst naise nõnna küllen kinni, õtse kui emmá-ihhun külge kaswanu, nink rippu mõllembalt poolt mahha ni kui soldati kihwa.

Nüüd olli neide waiste abbi-ello rahwa háddá weel õige suur. Kats sõudmist olliwa sõwwetu nink táúdetu, nink nemmá es olle weel útte tengá, ei ka útte nisso terrá polest, enge útte kurja worsti polest rikkamba. Weel jái úts sõudminne úlle. Ent mes olles kik ilma õn nink rikkus se perre naise nõnna ehte man neid awwitanu? Tahhiwa nemmá, ehk tahtmata, nemmá piddiww seddá máe waimo pallema, nággemata habbene ajajas olla nink Lisot sest illotust worstis árrápástá. Ni kui palleldi ni sündi, nink nida olli kolmas sõudminne ka módá nink ne waise abbikasa kaijewa tõine tõise pále, olliwa sáránesamma Hans nink Liso ni kui ennege, nink se illus máe waim es tulle eál ennámb konnage.

Ma-rahwa Kalender 1844, lk. 18